

SIMONA ROŠKOVÁ

*Spie
v tom*

SPOLU

MODERNÉ ROMÁNY

SIMONA ROŠKOVÁ

Společně
v tom
SPOLU

Sme
v lóm
SPOLU

I. vydanie

Copyright © 2024 by Simona Rošková

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavska 120/94, 04016 Košice ako svoju 70. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák

Sadzba: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

ISBN 978 - 80 - 8214 - 184 - 2

SIMONA ROŠKOVÁ

Společně
v tom
SPOLU

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Copyright © Simona Rošková 2024

1. kapitola

V momente, ako skončil, zaspal. Odvrátila hlavu nabok a pozerala do blba. V myslí sa jej prehánala jediná myšlienka. Prečo je s Dávidom?

Ľúbila ho? Odpoveď poznala. Trávili spolu čas v škole aj mimo nej, mali spoločných priateľov. Vedeli sa zabaviť, no zdal sa jej príliš obyčajný. Ani ten sex nestál za to. Krátka predohra, pár pohladení a už išiel na vec. Necítila žiadne šteklenie v podbrušku, zvýšený tep alebo radosť zo samotného aktu. Jej oči nikdy nežiarili, keď sa pozerala na Dávida. Brala ho ako samozrejmosť. Možno to bola chyba. Vo filmoch to bolo úplne inak. Hlavne v tých romantických. Dávid pri nich väčšinou zíval a ona naopak snívala, že ju chytí okolo pliec, pobožká do vlasov a vyzná jej lásku.

Zvykla si, že je vždy poruke, keď ho potrebuje, no na skutočný vzťah to bolo málo. Vedela to. Bolo jej Dávida ľúto, ale doteraz mu to nikdy nepovedala. Veľakrát sa v duchu pýtala, či by sa niečo v ich vzťahu zmenilo, keby mu povedala pravdu. Vraj vo vzťahu je dôležitá komunikácia, ale Dávid také veci neriešil. Bol spokojný s tým, čo mal, no jej to nestačilo. Chcela viac. Necítila žiadne šialené búšenie

srdca ani motýliky v bruchu, no tvárila sa, že je zamilovaná. Vedela, že takto to nechce. Bolo jej zo seba zle. Neznášala tú falošnú pretváрку pred všetkými, že sú s Dávidom šťastný pár. Bolo to klamstvo, ktoré ju oberalo o pokoj. Tušila, že takto nevyzerá ozajstná láska, ale na ukončenie vzťahu nemala guráž. Vedela si živo predstaviť Dávidove mokré oči, milión otázok a hodiny bezduchého presviedčania, že je to len dočasný stav. Na jeho ponížovanie nemala vôbec chuť. Zaumienila si, že sa mu bude vyhýbať a tráviť s ním menej času a možno sám pochopí, že je koniec. V duchu sa zasmiala svojmu hlúpemu plánu.

Otočila sa nabok, pritiahla si kolená až k brade, paplón k tvári a privrela unavené viečka.

Zobudila sa na pravidelné pípánie. Pretrela si oči a s hrôzou civela na pokojne spiaceho Dávida. Pery mal jemne pootvorené a husté hnedé vlasy mu zakrývali polovicu čela. Bol pekný. Dievčatá v triede jej ho závideli, vraj čo by ony dali za to, keby bol ich priateľom. V duchu im vždy odpovedala, berte si ho.

Zhrozila sa. Prstami nahmatala nočný stolík a na mobile potiahla displej dohora. Schmatla ho a žmúрила na veľké číslo.

„Hej, zobuď sa. Rýchlo!“ zatriasla Dávidom. Vyskočila z postele. Štíhle opálené telo v bielych krátkych šortkách a tielku rovnakej farby nereagovalo na jej slová. „Dávid!“ ozvala sa znova, keď sa ani nepohol. Z komody vzala gumičku a narýchlo si spravila cop.

Obkročmo si sadla na Dávida.

„Dávid, vstaň! Musíš sa obliecť,“ znova ním zatriasla.

„Dobre, dobre,“ ozval sa ospalo. „To ma ani nepobozkáš na dobré ráno? To je ale chutná riťka,“ capol ju. Posadil sa a naťahoval k jej tvári dlane.

„Prestaň! Na toto teraz nemám ani náladu, ani čas,“ zahriakla ho zvýšeným hlasom a zliezla z neho aj z postele. Schmatla z bieleho gauča čierne tričko a modré rifle, a hodi-la ich Dávidovi na kolená. Sedel na kraji postele a nechápa-vo krútil hlavou.

„Čo ti šibe?“ vyprskol nahnevane.

„Tak vstaň a obleč sa!“ rozkázala a po špičkách pobehla k dverám. Poodchýlila ich a vykukla na dlhú chodbu.

„Preboha! Veď tu nespím prvýkrát. Tvoji fotrovci vedia, že sme spolu, tak čo z toho robíš takú drámu,“ rozčuľoval sa a neochotne na seba naťahoval rifle.

„Pohni si,“ súrila ho. Netrzeplivo podupkávala pri dve-rách.

„Veď už idem,“ fľochol na ňu. Cez hlavu si prevliekol obťahnuté tričko. Dľaňou si uhladil neposlušné vlasy a pre-šiel k dverám. Naklonil sa.

Uhla sa a teplé pery jej pristáli na líci.

„Ježiš, čo je s tebou, Alex?“ neveriaco si ju premeriaval. Odtiahol sa.

„No tak,“ zmiernila tón hlasu. „Nechcem, aby ťa tu naši videli,“ pošepala.

„Ale prečo?“ nechápal.

Zdrapila ho za laket' a potiahla k dverám. Ešte raz skon-trolovala chodbu a opatrne vykĺzla z izby.

„Poď!“ potiahla ho. Priložila si ukazovák na pery a sna-žila sa Dávidovi naznačiť, aby bol ticho.

Pochopil.

Vďačne sa na neho usmiala. Ťahala ho za sebou dlhou chodbou k schodisku. Obzerala sa. Dvere na rodičovskej spálni boli zatvorené. Vydýchla úľavou. Čo najtichšie zbehli do veľkej haly na prízemie.

„Alex, počkaj! Čo sa deje?“ Dávid sa dožadoval odpovede. Nepáčilo sa mu priateľkino správanie. O čo ide? Vedť tu bol ako doma. Prečo ho vyháňa nadránom z domu ako nejakého zlodēja alebo tajného milenca?

„Porazí ma z tvojich otázok,“ pokrútila hlavou. Sama nevedela, prečo sa ho tak rýchlo chcela zbaviť. Vtom si spomenula. Včera večer si niečo zaumienila a bola odhodlaná už necúvnuť. Bola pripravená začať s realizáciou svojho predsavzatia ihneď.

„Tak ahoj v škole,“ odvetil rezignovane.

„Choď už,“ otvorila hlavné dvere a vystrčila ho do chladného rána.

Potichu zatvorila dvere a pritlačila čelo na tvrdé drevo. Konečne vypadol, bolo prvé, čo jej prebehlo myslou. Ani na sekundu nezapochoybovala o správnosti svojho konania.

„Pani, to ste vy?“ Z druhej strany haly k nej doľahol tenký ženský hlas.

„To som ja, Lujza. Nekrič! Rodičia ešte spia,“ zašepkala Alex preľaknuto. Snažila sa tváriť neutrálne. Dúfala, že pomocníčka v domácnosti nevidela, ako vypevádza Dávida z domu.

„Budete raňajkovať, slečna?“ opýtala sa úslužne drobná žena v pásikavých šatách, na ktorých mala prehodený červený vlnený sveter.

„Dám si len pomarančový džús. Ponáhľam sa,“ odvetila Alexandra a stratila sa za dverami kúpeľne.

Toto bolo o fúz, prebehlo jej mysl'ou, keď na seba pozrela do zrkadla. Narýchlo si umyla tvár a vyčistila zuby. Stiahla si z vlasov gumičku a prečesala si dlhé svetlé vlasy. Vybehla do svojej izby, aby sa obliekla. Keď sa po hodnej chvíli objavila v kuchyni, zľakla sa.

Pri pulte, v saténovom župane, stála matka a krájala zeleninu. Tvár mala jemne nalíčenú a plavé vlasy zopnuté vo veľkom štipci.

„Ahoj, zlatko,“ venovala jej matka široký úsmev.

„Dobré ráno, mami,“ pozdravila slušne. Všimla si matkine bosé chodidlá. Z chodby k nim doliehal zvuk vysávača. Lujza, prezlečená do svojej bielo-čiernej rovnošaty, usilovne čistila koberec.

„Kam ideš tak skoro?“ otočila sa matka k dcére.

„Na tréning,“ pípla poslušne Alex. Bála sa matkinho spýtavého pohľadu, preto sklopila zrak. Niekedy sa jej zdalo, že mama jej vidí až do duše. Vie, čo si myslí a pozná odpoveď na všetky otázky. Teraz sa bála vypočúvania kvôli Dávidovi, dúfala, že ešte spala, keď ho ťahala chodbou. Cítila, ako sa jej do líc nahrnula červeň. Neklamala, no nebola si istá, či ju matka nepočula, ako sa s Dávidom naťahovali. Nemala chuť jej vysvetľovať, prečo ho vyhodila z domu ako psa. Podľa jej matky bol Dávid ideálna partia. Pekný, milý a ctižiadostivý. Galantný a slušný. Chodil na rovnakú prestížnu vysokú školu, budúcnosť mal presne nalinkovanú bohatými rodičmi.

Jej otec mal Dávída rád, bol to syn jeho priateľa. Uprednostňoval ale vždy to, čo si priala jeho dcéra. Roky sa jej

snažil vstúpiť do rebríčky hodnôt, v ktorom na prvom mieste bolo štúdium. Neraz sa stalo, že sa jej nechcelo ísť s Dávidom na párty, a tak sa vyhovorila na učenie. Otec Dávidovi slušne vysvetlil, že škola je prvoradá a na párty ju nepustí. Bola mu za to neskutočne vďačná. Dávid bol nahneváný, ona šťastná, že sa zbavila nudného priateľa aspoň na jeden večer. Rokmi zistila, že výhovorka na učenie zaberá a otec ju nikdy nesklamal. Dávid rýchlo pochopil, kde je jeho miesto. Ak si chcel získať dôveru pána Zvarinského, nič iné mu neostávalo, len akceptovať to, že škola je nateraz pre jeho dcéru prvoradá. Najlepšia právnická univerzita v meste jej mala, podľa jej otca, zabezpečiť sľubnú budúcnosť. Dávid sníval o kariére advokáta, ona o pozícii sudkyne. Pravdou bolo, že s výberom školy jej pomohol otec, no občas zabúdala na to, že len vlastnou húževnatosťou a výbornými výsledkami na strednej škole sa dostala na vysokú bez akejkoľvek protekcie. Dávid sa stal jej spolužiakom v ročníku protekčene. Jeho otec daroval škole vysoké sponzorské a zaviazal sa finančne sponzorovať školu po celý čas štúdia svojho syna.

Alex bola hrdá sama na seba, lebo len vlastným pričinením a dobrými výsledkami sa jej podarilo uspieť. Nie otcovo meno ani jeho tučné bankové konto, len jej snaha a ctíživostivosť jej dláždili cestu k vytúženému povolaniu. Získala otcovo uznanie, rešpekt a samozrejme finančné bonusy na svojej karte.

„Ocko ešte spí?“ opýtala sa matky, aby zamaskovala svoju neistotu. Podišla k drezu a do plastovej fľaše pustila prúd studenej vody.

moderné romány

„Nie. Odišiel veľmi skoro. Ešte si spala, zlatko.“ Zoja Zvarinská podišla k dcére a pohladila ju po líci. Na chvíľu ju premkol pocit viny. Kvôli Dávidovi. Myšlienku na to, čo urobila, však v momente zavrhla keď zistila, že rodičia o Dávidovom prespaní v ich dome nič netušia.

„Tak ja idem, mami,“ vlepila jej bozk na líce. Keď prechádzala okolo stola, všimla si pohár s pomarančovým džúsom. Lujza nikdy na nič nezabudne, pomyslela si.

„A raňajky?“ opýtala sa matka.

„Nebudem, mami. Ponáhľam sa,“ odvetila a vliala do seba džús.

„Nemala by si vynechávať raňajky,“ karhala ju matka. „Ozaj, počula si, že sa do mesta prisťahoval veľvyslanec? Jeho syn bude chodiť s tebou do ročníka,“ nadchýnala sa Zvarinská.

„Nie, mami a ani ma to nezaujíma. Čau!“ zvolala. Prehodila si cez plece športovú tašku a vybehla z domu.

2. kapitola

Milovala beh.

Bolo jej jedno, aké bolo počasie. Keď potrebovala byť sama, beh bol voľbou číslo jedna. Keď mala toho v škole veľa, obula si tenisky a šla behať. Zbožňovala ten pocit slobody od ťaživých myšlienok. Čerstvý vzduch a prívál novej energie ju vždy našartovali. Po behu mala vždy pocit, že dokáže čeliť čomukoľvek. Ten ranný milovala obzvlášť. Vychádzajúce slnko sa je opieralo do tváre a štekľilo ju na nose.

Tašku hodila na tribúnu, vyzliekla si značkovú mikinu a položila ju na stoličku. Vlasy si stiahla do gumičky. Ponaťahovala si svaly. Zacvičila si pár jednoduchých cvikov na zahriatie a biele tenisky sa pomaly rozbehli po červenej antuke. Slastne privierala viečka, žmúрила, slnko jej vohnalo slzy do očí. Snažila sa pravidelne dýchať a nohy naberali rýchlejšie tempo. Dlhý cop sa jej hompáľal zo strany na stranu. Ubehla niekoľko kôl. Necítila nič, len tvrdý povrch pod teniskami. Vnímala zrýchlený dych a pravidelný tlkot srdca.

Náhle za sebou začula kroky. Nieкто sa ju snažil dobehnúť. Spomalila, no neotočila sa. Tušila, kto jej práve robí spoločnosť. Prezradila ju vôňa. O chvíľu sa na jej úrovni objavili tenisky rovnakej značky, len inej farby.

Usmiala sa.

Laura jej úsmev opätovala.

Mlčky bežali vedľa seba.

„Nadnes stačilo,“ vytisla zo seba zadýchane Alex po slabej hodine.

„Končím aj ja,“ pridala sa Laura.

So smiechom vbehli do vestibulu školy a zamierili do dievčenských sprch.

Laura bola o niečo vyššia a šľachovitejšia. Drobné prsia jej zakrývala športová podprsenka. Bez hanby sa vyzliekla donaha a vošla pod sprchu. Mala dokonalú postavu. Nejedna modelka by jej mohla závidieť ploché brucho a štíhle stehná.

Alex pozorovala kamarátku. Zakrútila si vlasy do drdola a vošla pod prúd tečúcej vody.

„Kde si bola včera večer? Volala som ti asi päťkrát!“ zvolala Laura pomedzi hlučnú sprchu.

„S tvojím bratom,“ odvetila Alex a namydčila si telo sprchovacím šampónom. Vydrhla sa a opláchla vlažnou vodou. Z vešiaka si stiahla hnedú osušku.

„Tak už viem, prečo nespal doma,“ podotkla veselo Laura a zastavila vodu.

Alexandra sa zabalila do osušky a z tváre si zotrela kvapky vody. Vytierala sa dosucha a natiahla si spodnú bielizeň.

Laura si ju závistlivo obzerala.

„Čo je?“ zvolala so smiechom Alex. Toľkokrát sme sa videli nahé, tak čo sa na mňa tak dívaš? To ja by som mala tebe závidieť postavu. Chcela by som mať tvoje stehná,“

dodala. „Prestaň, lebo si budem mysliet', že sa ti páčim,“ žartovala.

„Ja len...“ stíchla Laura.

Postrehla, ako priateľka zosmutnela. Zrak upierala k bosým nohám.

„Tak čo sa deje?“ otočila sa tvárou k priateľke.

„No... ja...“ ošívava sa Laura. Bolo vidieť, že sa hanbí. Alexandra ju posmeľovala pohľadom.

„Tak už to vyklop,“ súrila ju.

„Aké to je spať...“ zasekla sa.

„S tvojím bratom?“ skočila jej do reči Alex.

„Áno. Vlastne nie,“ zhrozila sa. „Myslím s mužom,“ vyletelo z nej ostýchavo.

„Chceš mi povedať, že si panna?“ stíšila hlas Alex a neveriaco si premeriavala kamarátku.

Laura bola snom každého chalana na škole. Dlhé tmavé vlasy, veľké pery, biele zuby. Pokojne by mohla robiť reklamu na zubnú pastu. Modré oči mala vždy decentne zvýraznené tenkou linkou, nikdy nezabudla ani na svoje mihalnice. Jej štíhla postava jej dovoľovala nosiť krátke sukne a obtiahnuté tričká. Mala vycibrený vkus na módu. S matkou pravidelne navštevovala najdrahšie obchody v meste a potrpela si na luxusné značky. Mala svojský štýl obliekania. Niekedy pôsobila ako cudná školáčka, inokedy ako distingvovaná dáma. Nikdy to však nepreháňala. Aj vyzývavé šaty dokázala decentne zakryť trendovým sakom. Po škole sa nosila ako pávica. Pevný krok mala nielen v topánkach s podpätkom, ale rovnako aj v teniskách či čižmičkách na platforme. Výborná študentka z bohatej rodiny. Rada sa smiala a doberala

si chlapcov. Flirtovala s nimi, dotýkala sa ich, špúlila na nich leskom natreté pery, šepkala do ucha hlúposti.

Alexandra ostala v pomykove. Žeby tak dokonale klamala telom, že zmiatla aj Alexandru? Skúmavo sa na ňu zahľadela. V momente pochopila, že Laura nehrá čistú hru. Ale prečo? Boli síce najlepšie priateľky, debaty o chlapcoch viedli neustále, ale do detailov nezachádzali. Sex bol v ich rozhovoroch tabu. Lietal medzi nimi vo vzduchu, ale zostával hlboko ukrytý v ich dušiach.

„Nepozeraj sa tak na mňa,“ pípla Laura a začala sa chvatne obliekať.

„Prepáč. Ja len, že...“ stíchla Alex a natiahla si na štíhly pás riflíovú sukňu.

„Čo? Tiež si myslíš, že sa mi polovica z týchto nafúkaných frajerov dostala do nohavičiek?“ rozčuľovala sa. Hlavou naznačila smer k chlapčenskej šatni, z ktorej sa ozývali výbuchy smiechu a kriku.

Alex postrehla, že priateľka posmutnela a možno ju svojím podozrievavým vypočúvaním nahnevala.

„Si moja najlepšia priateľka. Nikdy by som ťa nesúdila, ale...“

Na bujné poprsie si natiahla čierne tričko bez rukávov. „Ale čo? Dokonči to!“ Laura hrdo vztýčila bradu a dala si bojovne ruky v bok. Nevedela, ako má v rozhovore pokračovať.

Mala Lauru rada a nikdy by ju z ničoho neupodozrievala. Chlapcom sa páčila, tak bola automaticky v tom, že má s nimi intímne skúsenosti. Je mladá, bezstarostná, tak nech si užíva. Alexandre to bolo v podstate jedno. Ona len s nevô-

Ťou pretrpela milovanie s Dávidom. V duchu uvažovala, ako má túto trápnu situáciu rýchlo zachrániť.

„Vieš, pravda je, že ja som ti tých nafúkancov trochu zádvidela,“ žmurkla na Lauru, aby odľahčila napätú situáciu.

„To vážne?“ zasmiala sa Laura. „Veď sú to magori,“ mávla rukou.

Alex sa uľavilo. Priateľka sa chytila na návnadu. Dúfala, že Laura ju neprekukla.

„Tvoj brat...“ pretočila zreničky a nadvihla plecيا.

„Tak o sexe medzi vami nechcem počuť ani slovo,“ dvihla varovne prst.

„Kamošky?“ zodvihla pravú dlaň.

„Jasné. Až do smrti,“ ťapla jej Laura do dlane. „No podme! Uslintané psy sa už nevedia dočkať, kedy im oči spadnú na môj zadok,“ rozosmiala sa Laura. „Uč sa, dievča. Ja flirtujem a oni slintajú,“ potiahla Alex za lakeť.

Ocitli sa v chodbe plnej študentov. Na prednáške z obchodného práva sa nevedela sústrediť. Myšlienky jej neustále zalietavali k Laure.

Úkosom ju pozorovala. Husté vlasy jej splývali cez chrbát a ich končeky sa dotýkali bedier. V ľavej ruke spôsobne držala pero. Hlavu mala mierne naklonenú a občas si perom jemne trela spodnú peru. Očami hltala prednášajúceho v stredných rokoch.

Alex postrehla, ako sa vyučujúci v polovici vety zasekol, povolil si kravatu na košeli a zrakom spočinul na Laurinej tvári. Keď v aule zašumelo, odrazu sa spamätal, odvrátil pohľad k tabuli a rozochveným hlasom pokračoval.

moderné romány

Laura si preložila pravú nohu cez ľavé stehno, pousmiala sa a začala si na ľavý prst namotávať prameň dlhých vlasov. Občas si niečo poznačila do poznámok, ale pohľad z neho nespúšťala.

Prečo to robí? Čo svojím správaním sleduje? Snaží sa zapôsobiť na staršieho muža? Čo má tá jej hra na ľahkú korisť znamenať? Navonok čistá ako ľalia. Nepoškvrnená. Neporušená ako obal, no vo vnútri... Alex nedokázala nájsť pre priateľkino správanie to správne slovo.